



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2026/2021
18.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Алексић адвокат из ..., против тужене Јавне медијске установе „Радио телевизија Србије“ из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1220/19 од 03.12.2020. године, у седници већа одржаној 18.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1220/19 од 03.12.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1220/19 од 03.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 806/18 од 29.01.2019. године, у првом ставу изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због мање исплаћених зарада у периоду од јануара 2016. године до фебруара 2018. године, исплати износ од 81.948,07 динара у појединачно означеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. У другом ставу изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 2.510,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1220/19 од 03.12.2020. године, у првом ставу изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. У другом ставу изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 ... 18/2020) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се

побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе нити потребе за новим тумачењем права, због којих би ревизију требало изузетно дозволити.

Предмет спора у овом случају је потраживање тужиоца на име накнаде штете због мање исплаћених зарада у периоду од јануара 2016. закључно са фебруаром 2018. године. Нижестепени судови су одбили тужбени захтев налазећи да је у спорном периоду тужиочева зарада правилно умањивана за 10% на основу одредаба члана 5. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14 и 95/18).

По налажењу Врховног касационог суда, погрешно је становиште тужиоца да се одредбе наведеног закона не односе на запослене у јавним медијским сервисима јер средства за своје финансирање обезбеђују наплатом таксе која не може бити јавни приход. Врховни касациони суд указује на то да, сагласно одредбама члана 35. став 1. и члана 36. став 1. тачка 2. Закона о јавним медијским сервисима („Службени гласник РС“, бр. 83/14...161/20), Република Србија обезбеђује стабилно и довољно финансирање основне делатности јавног медијског сервиса из средстава буџета. Дакле, јавни медијски сервис јесте корисник јавних средстава у смислу Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, с тим што коришћење буџетских средстава не сме да утиче на његову уређивачку независност и институционалну аутономију.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побиијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради накнаде штете по основу мање обрачунате и исплаћене плате поднета је 05.03.2018. године, а вредност предмета спора побиијаног дела правноснажне пресуде износи 81.948,07 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић